

Neden

– Necatin · 18 Ağustos 2019

Neden bir insanı kaybetmeden bilmiyoruz değerini? Neden ileride ‘Bunu keşke yapmasaydım’ dediğiniz şeyleri ölünce söylüyorsunuz mezarı başında? Neden nedensizlik içinde sürüklenip duruyorsunuz? Neden sevdiğinizi söylemiyorsunuz? Neden ona değer verdiğinizi açıklamıyorsunuz? Neden koskocaman sarılmıyorsunuz hayattayken? Neden toprağını kucaklamayı bekliyorsunuz? Neden onu doyasıya koklamak yerine yağmur sonrası toprağını kokluyorsunuz? Neden bir hiç uğruna canını yakıyorsunuz sözcüklerinize? Neden anlamaya çalışmıyorsunuz onu? Neden mezar taşını öpmek yerine yanağına bir buse kondurmuyorsunuz? Neden gözlerine doya doya bakmayı, sürekli kendinizi ondan soyutlayıp sonra fotoğraflarına doyasıya bakarak ağlıyorsunuz? Neden sevdiği şarkıyı beraber bağıra bağıra söylemiyorsunuz da öldüğünde o şarkıyı kapatırken gözünüzden yaşlar süzülüyor? Neden her gün karşınızda duran kişiyi öldüğünde rüyanızda görmek istiyorsunuz? Neden ölümsüzlüğe kapılıyorsunuz bir gün biteceğini bildiğiniz halde? Neden sevdiğiniz filmleri beraber izlemek yerine öldüğünde filmin sonu geldiğinde hıçkırma hıçkırma ağlıyorsunuz? Neden yılda bir kez çiçek alıp onu sevindirmek yerine öldüğünde her gün mezarına çiçek götürüyorsunuz? Onun sizi unutmamasından mı korkuyorsunuz? Yoksa siz mi onu unutmaktan korkuyorsunuz? Ne fark eder ki...

Ve bu yazıdan sonra neden hala sarılmıyor, öpmüyor, doyasıya koklamıyor, çiçek almıyor, beraber film izlemiyor, bağıra bağıra şarkı söylemiyor, neden ona “Seni asla unutmayacağım” demiyorsunuz ?

Ve neden zamanınızı ilerisini düşünerek ve beraberinde ağlayarak geçiriyorsunuz ? Zamanınız varken doyasıya yapmak istediklerinizi yapın.

Ve onu ağlayarak değil, gülerek hatırlayın...

Sevdiğini, sevdiklerini kaybedip bu yazıdan sonra en ufak şekilde dahi olsa içi burkulan her bir kişiden ayrı ayrı özür diliyor, affınıza sığınıyorum.

Saygı ve sevgilerimle...